

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Богданкаво Пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА
Претплату врима «Пресе» за про-
деју новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 9 ОКТОБРА 1943

БРОЈ 98 — ГОД. III

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ВЕШТАК У ПУШЕЊУ

— ПАЗИ, КАКО ДРУГ ЛЕПО ИСПУ-
ШТА ДИМ, КАО ДА ПУШИ ОПИУМ...
САМО, ШТО СКРИВА ЛУЛУ ИЗА ЛЕЂА!

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД КОД ОРТАКА ЧУДНЕ СТВАРИ - КО ЋЕ КОГА ДА ПРЕВАРИ

Черчил шето преко мора да Рузвелту прави кур
У Квебеку, у Канади, месец дана трајо жур
И Стаљина тамо звали, нудили му лимун жут
Али Стаљин није дошо, на ортаке много љут
А они га опет звали и нудили каса шконт
Ал' он неће ни да чује док не види други фронт
Ортацима Стаљин треба, јер он гине место њи'
Зато они њега гладе, па се ново чудо зби
И на трулу даску они би навукли њега сад
Али их добро он познаје, па не гута чича млад
»Дођите амо ви ортаци, само овде добар зран
Једина је сметња можда што пут није много лан
Ал' ако вама требам нешто, добро знате ви мој стан
Знам вас као врдалама па не идем на ваш план
А они се као сраме, цењају се, траже рок
Али онај одговара: или одмах или јок
Сада Черчил и Хал стари цабе праве ду и фур
Није друго већ се мора на црвени ићи жур.

Дод се Стаљин тако прси и код њега брука, где
Поред толке офанзиве под ногама гори тле
Зима иде а глад прети да помори народ сав
Зато нове трупе тражи, ниједан му није прав
Изабрло патријарха и узео опет крст
А од крви тог свештенства кравв му је сваки прст

»КРАТКИ ВАЛИ« У НОВОМ ИЗДАЊУ

Лондон, октобра. — Лиферанти пачијих вести са »кратког вала«, иначе познати »југословени« Пе-пић, Златопер, Ивановић и остала тевабија, која има толико везе са Србима као и Монголи из Азије, почели су да се баве новим занатом. Премеравају раздајину од Јужне Италије до разних градова Европе и баш када су мерили раздајину до свога, сломио им се метар па га зато нису ни споменули.

Енглеска извињења

— Пошаљите наше бомбардере да прелете швајцарску територију, а затим пошаљите извињење.

— Јеси ли сигуран, да нас неће збацити.

Васкрсо је Суворова и чинове дао све
Да превари руско робље да за њега опет мре
А не види да се њему приближава задњи час
Већ се чују опомене, савести се јавља глас
Како војску да исхрани, кад је земља пусти свет
Све спаљено, порушено, а од војске пао цвет
Кад немачки ваљак крене биће онда три за грош.

Код ортака англосаских, влада злоба или пизма
Биће да је много тврда талијанска тесна чизма
Од Напоља па до Рима биће да је чврсто, вуна
За то мало парче пута треба њима сто сомунa
А од њиних вођа нико јоште и не сања
Где ће главна битка бити па их стално трема гања
За то њиној офанзиви, спорост јесте главна мана
Да до реке Поа дођу требаће им триста дана
А за неки успех већи, већ су данас капе мрке
И кад Немци их поткупе тек ће онда бити трке
Зато тамо може бити и крај тужан првог чина
Кад отпочну бежанију преко стрмих Апенина
Да отклоне кибицере брига им је била прва
Зато млате празну сламу код Корзике и острва
Да постигну макар нешто из петних се жила журе
И да бруку код Салерна на тај начин забашуре.

У ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ОПЕТ ИСТО

Алжир, октобра. — Жиро и Де Гол опет су почели да се свађају као цигани, али сада Жиро не сме ни да шукне, јер де Гол претставља орган Москве. Вешт је то човек. Видео да су Енглези кратки па прешао на »дупло везанок«.

ОД ВАТЕРЛОА ДО АФРИКЕ

Алжир, октобра. — »Великодушност« америчких финансијера из Вол Стрита да помогну побеђене народе опет се испољила приликом давања зајма дисидентском комитету у Алжиру.

Овај комитет је добио овлашћење да узме један део француског злата са Мартиника, однесе га у Њујорк, а за њега ће добити америчке топове и бомбе.

За ову америчку »племенитост« Французи ће плаћати само обичан интерес и отплаћивати рате у злату, а као додатан издаће Американцима североафричке руднике свега на 99 година.

Ову финансијску операцију изводиће »велики добротвор« Едуар фон Ротшилд, потомак Натана фон Ротшилда, чувеног »борца« код Ватерлоа.

КО ЈЕ КОМЕ ТУТОР?

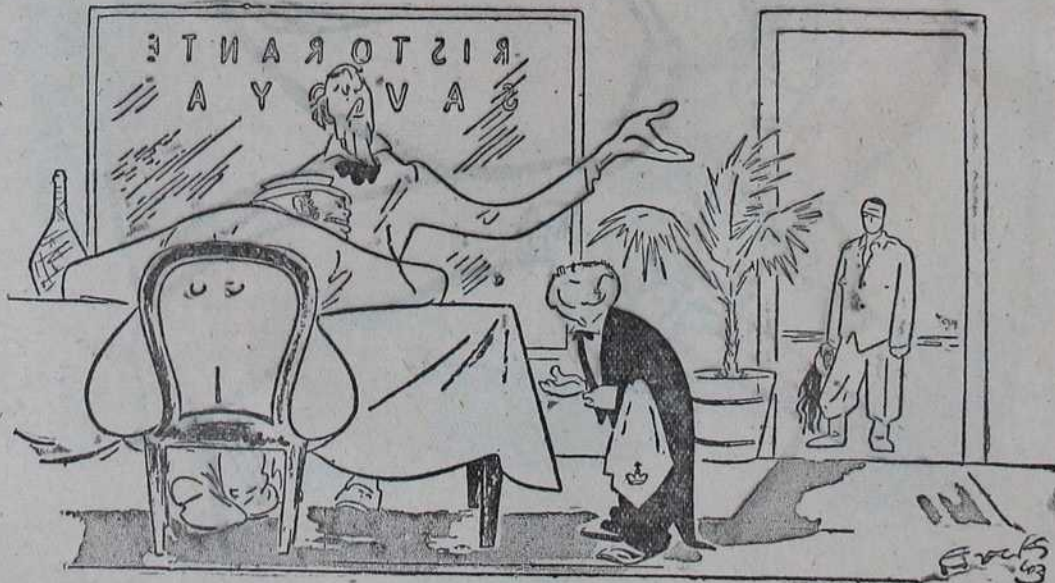
Чикаго, октобра. — Оптужба листа »Чикаго Трибјун« против оних америчких студената који су студирали у Оксфорду имала је велики одјек на америчку публику, која је до сада веровала да су само чикашки гангстери у завери против америчке републике.

Како се ови бивши студенти са оксфордског универзитета сматрају, после писања »Чикаго Трибјун«-а,

као главни агенти за прикључење Америке енглеској Империји, то су избиле велике демонстрације. Демонстранти су носили табле с натписом: »Наш устав омогућује да се Енглеска прими под своје.«

После ових демонстрација, види се да су и Америка и Енглеска добили толики апетит да се не зна ко ће кога прогутати?

ПЛАЋАЊЕ КОД ГИГЕ...

Пиколо-царе, добро си нас послужио, а сада нека ти плати онај тамо.

Први пут - па уз багрем

Родос, октобра. — Нови тим састављен од Бадоловаца и Енглеза учествовао је по први пут на утакмици на острву Косу. Како нису били добро увежбани, то су голови падали као крушке и после кратке борбе цео тим је капитулирао.

Сада падају узajамне оптужбе, да су и једни и други само за радио утакмице.

КАД БРЕГ НЕЋЕ МУХА-МЕДУ...

Њујорк, октобра. — Иако му је 72 године, иако несме да седне у авион, Кордел Хал је спреман да перја чак у Москву. Али шта да раде када црвени цар не излази из Кремља, због »превелике« љубави и поверења савезника.

ДУГАЧКО МУ ИСПАДНЕ

Лондон, октобра. — Још пре месец дана Радио Лондон јавио је да су болшевици у предграђу Кијева. Мора да је то неко дугачко предграђе када читав месец дана не могу да изађу из њега.

Саторишторке БОДЉЕ

Спорт у нови успех крену
Изао је, већ на сцену
И то као «баук»
Он привлачи света масе
Веште руке пуне касе
То је тук на лук.

Због репутације

С. К. Чукарички је још једном оправдао своје име и пошто је бокс најгоднији за чукање, он је ишчукао своје противнике.

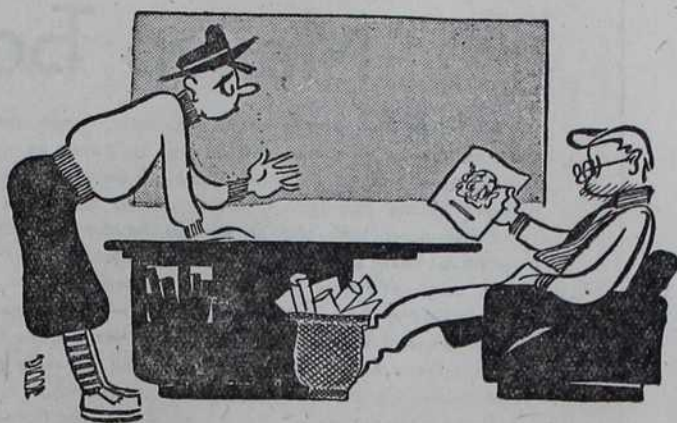
Никад да им удеси

Прошле трке биле сасвим регуларне али публика није задовољна. Просто човек долази до уверења да воли само намештене игре.

Главно да се објаснили

Првак над првацима Б. С. К. Једва је у недељу победио «Обилић». Да ли је то зато што се у Обилићу пробудило јуначко срце или је била нека грешка код плавих, ђаво ће га знати. Навијачи плавих веле да је то због тога што није играо Шкоба. Може и то да бидне.

ОПРАВДАЊЕ

Уредник: — Ваше карикатуре нису добре... Цртежи су прилични, али нешто им недостаје... Људи их гледају и не смеју се...
Карикатуриста: — Тешка су времена, господине уредниче, па није људима до смеха...

Хауза БОДЉЕ

У великој сад је моди
Да на врби грошће роди
У том грму зец
За све лажи добра прођа
Зато сваки коловођа
Нико није кец!

Дрварима

Зима иде — биће хлеба
Само мер'те како треба
У томе је ствар
Кад не може испод руке
Добићете без по муке
Ту вам је кантар.

Намигуши

По цео дан ти се вртиш
Неком памет да завртиш
И да видиш ђар
Ал' не иду посла брза
Па улица ретко трза
У послу је квар.

Трамвајима

Још увек је иста слика
Свака возиња гимнастика
И ту лежи чвор
Ал' се опет народ збија
Ова гужва њему прија
Све воли на зор.

ОСОБЕНИ ЗНАК

Један трговачки брод претрпи бродолом у близини обале. Кратко време после тога море избаци лешеве бродоломника на копно. Власти предузму истрагу да утврде идентитет давленика и позову породице покојника. Комесар се обраћа жени кателана брода, који се такође напазио међу жртвама:
— Госпођо, имам да вам саоп-

лим вас, да ли постоји какав особени знак, по коме би се он могао познати?

— На жалост нема г. комесару. Јадни мој човек није имао никаквог особеног знака: није био ни смеђ, ни велики ни мали, ни дебео, ни мршав. Али, чекајте! Можда ћете га ипак моћи познати: био је мало нагљув...

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 3 ОКТОБАР

— Осећа се да ће скоро зима. Заљубљени се жене а Централа за огрев врши контролу «резерви» — тако поче разговор газда Сава, познати трговац, а још познатији «трезвењак».
— Море још се по нечем познаје да је зима на прагу — добаши Миле, звани «Шебек».
— По чему? — упита газда Сава.
— По твојем носу — одговори Миле. Лети је твој нос лихт-роза, као млад-парадајз а у колико се ближи зима он је све тамнији. Око Божића, када почне да се пије «врућак» он добије мрку боју као плави патлиџан.

— Ако је по томе, онда ће још дуго трајати лепо време — умеша се Станко трешаринац. Савин нос је црвен као паприка...

ПОНЕДЕЉАК, 4 ОКТОБРА

Паја, судија, познат је по томе што никад на време не може да дође у канцеларију. Закасни бар пола сата, а не-

кад и цео сат. Нарочито му понедељак тежак дан. Умори се недељом па у понедељак једва устаје. Тако и данас. Јуче ишао на трке, вратио се пешице, а после имао госте на вечери па је два чекао да легне. А данас, ко за пакост, имао важно суђење зато навико будилник на пола сата.

За чудо будилник га пробудио и он се на врат на нос обривао и обукао и кад је стигао у суд, тачно седам и двадесет момци тек чисте.

— А ви сте се успавали — смеја им се Паја и жури у своју канцеларију.

— На против г. судија — вели Сима позивар и наставља да чисти ходник.

Прошло пола сата, прошао цео сат а парничара нигде. Чак му ни записничарка није дошла... Паја поче да се љути. Зазвони.

— Па од данас је зимско време г. судија — каже му Сима. Тек је седам и по...

УТОРАК, 5 ОКТОБАР

— Немој да ме баксузираш — обрецну се Видоје матурант на своју мајку, која га је саветовала да не луња већ да седи код куће.

Том породичном објашњењу ам и ја присуствовао, пошто сам Видојев ујак и као неки старатељ јер му је отац заробљен.

— Зар се тако разговара са мајком? — умешах се ја.

— Море остав'те — одговори ми Видоје пркосним гласом. Ви не знате шта то значи...

— Шта може да значи. Ништа — рекох љутито. Значи то да си ти невоспитан и безобразан...

— Када вама не би ваљао «серви фул кечева» видео бих шта би казали — поче Видоје да цвили. Кад год ми она даје савети и гунђа, она ме убаксузира.

СРЕДА, 6 ОКТОБРА

— Даруј селе, даруј брале Бог ти дао очњег вида и обрадуј мене слепа... — тако је богорадио у једној живој београдској улици један просјак. И у раширен шешир пљуштали су динари и дводинарке. Убацих и ја неку пару и би ме срамота што дајем само динар па почех да бркам поцеповима. У томе једна жена баци неку пару и пође, а просјак поче да куне и грди.

— Што се љутиш? — питам га ја.
— Како да се не љутиш — обрецну се он — када ми је дала динар што не иде.

— Откуд видиш да не ваља? — чудим се ја. Ти кажеш да си слеп.

— Ваљда нећеш да заиста будем ћорав за твоја тричава два динара — викну он на мене и завитла моја два динара на сред улице.

Право има човек. Шта имам да га запиткујем и да се интересујем за његове ствари. Сваки ради свој посао па и он. Зашто би он био поштен када је ретко наћи поштеног трговца.

ЧЕТВРТАК, 7 ОКТОБРА

— Деце ми. Све су такве — клео се сељак на пијаци који је продавао шљиве.

— Немој да цабе губимо време јер ја нећу узети ако су одоздо измуљане и прокисле — говорио

је млађи, озбиљан човек који је пазарио шљиве.

— Очију ми, не брини — уверавао је мали цгољави сељак и они се нагодише. Одоше на вагу да измере али се убрзо студа зачу ларма и ја одох да видим шта је.

Онај сељак се развикао да све трешти. Купац неће да купи шљиве јер су одоздо измуљане и већ почеле да превиру али се осећа задах на комину и киселину. Купац га уверава да су се тако погодили и он хоће само добру шљиву али сељак ни да чује. Псује и грди на сва уста.

— Па шта сад хоћеш? — питам ја сељака.

— Да ми да оштету за дангубу. Двајес банкн...

— Зар те није срамота — грдим га ја а он ми вели:

— Тебе треба да је срамота што не гледаш свој посао већ вође дангубиш.

ПЕТАК, 8 ОКТОБРА

Моја комшица госпа Мица купила купила јутрос патлиџани и за три банке она црева којима се затварају флаше. Док је

је она цедила и прокувавала парадајз привукао се Роли, доберман госпа Сиде, пензионерке и појео она црева. А већ скоро мрак. Црева нигде да се нађу а ако се флаше не затворе пропаће јој цео труд. Нацла се у невољи па оде до госпа Сиде да се објасне. Али већ после неколико минута из стана госпа Сидиног одјекну њен глас.

— Ти храниш и гостиш твоје кавалере, а ја да храним твоју цукелу. Није те срамота.

После тога се зачу нежан глас Сиде удовице...

— Ти си цукела и смрдљуша... А затим је већ ствар ишла својим током и сада суд има посла. И то све због црева која не вреде ни три банке... Такве су жене. Због ситнице очи да поваде, а због крупних ствари ником ништа.

СУБОТА, 9 ОКТОБАР

Мој комшија Срега опасно се разболео па га одвели у болницу. Његова госпа Цвета плаче по цео дан. Међутим јуче после подне дођоше код ње неки гости који остадоше на вечери и спавању. Око поноћи ме разбудила нека ларма и ја разабрах да то долази из стана госпа Цветина. Јасно се чуо њен мало промукли алт.

Дуго смо жена и ја коментаришали то весеље и ујутру нам Деса, «хаузмајсторка» објасни ствар.

— Плакала жена и кукала док није знала на чему је, а јуче јој јавили да Срети нема спаса. Паметна жена се помирила са судбином и дигла руке од Срете. Појавио се један бакалин који хоће да је узме и синоћ дошао човек у прошевину.

— Па зар код живог мужа? — чудим се моја жена.

— Ју, госпа Сојка, каже хаузмајсторка, баш сте старовременска. Хоће жена да се обезбеди. Вид те какво је време.

НАШИ ЉУДИ И

Малер Ђоне „Видре“

Јака памет

— Чим сам вас угледао, одмах сам се сетио да вам се десила некаква несрећа.

— Тај се није родио ко ће ме изведе на селамет и да ме изради — хвалио се Вита апотекар у своје друштво.

Море немој два пут да кажеш — рече Тоша дрогериста. Нема тога под небеском капом који бар једанпут није изгутао. Ако те не изради женска, онда те израти друг и пријатељ а ако и то промашиш, онда те мора фамилија да намагарчи.

— Јок, бајо — уверава Вита. Не трзам ја. Нећу да кажем да није било покушеја у томе правцу али ја увек осетим да ми се намешта па се измакнем.

— Не зову тебе чабе »видра« одобрава му Симча кафеџија.

Још истог дана паде договор да се Вита изради и то тако да пуца смејурја. План је имао да изради Макса који је познат због својих трикова и шетњи кроз разне параграфе. Он се одмах даде на посао и поче подливати Вити воду.

— Вала Вито, баш си лаф. Још

сам видео бистре људе али ко ти ретко се нађе...

Вита је само задовољно глатио бркове и са лажном скромношћу се бранио од Максиних похвала, али Макса није попуштао:

— Немој да си скроман. Овако у четири ока морам да ти кажем. Још се није родио ко би теби подвалио.

— То, богами, нема. Многи су покушавали али ја прозрех њихове намере и недам да остваре свој план — ребри се Вита.

— Ако, тако им и треба — бодрио га је Макса и тапшао по плећима.

Тако у разговору одоше на Теразије. Одједном им на сусрет дође један старији човек који задржа Максу и поче му нешто шапутати. Макса се као чудно и зграњавао и једнако понављао:

— Ама немој човече. Па то је багатела. Вреди пет пута толико. Ти знаш да ти онај доктор давао тридесет хиљада.

— Шта ћу, када морам... Иде зимница а нема се пара.

Морам да дам за 15.000 динара. Толико ми даје Добра, онај што тргује са старинама. А он ће дупло да заради али шта могу — говорио је онај човек.

Виту је копкало да види у чему је ствар па приђе. Макса га претстави и поче да му прича.

— Ето овај мој пријатељ био некад газда али сада пропао у рату и сада продаје редом. Остала му једна златна пара из времена цара Константина. Он је то купио у Паризу пре тридесет година за три хиљаде франака а

сада брат брату вреди десет пута више. Погледај ти си бар Филадельфија и у све се разумеш.

Виту је било срамота да призна да се ништа не разуме у ну-

мизматици па узео у руку једну малу жућкасту пару и поче је »стручњачки« прегледати.

— Јесте леп комад. Из времена сеобе народа. Само злата има за десетак хиљада.

Макса га гурну руком, па настави:

— Могао би ти да купиш. До душе ти не радиш са тиме али је то једна уштеда. Увек можеш да извадиш паре а поред тога и зарада је сигурна.

Вита се мало размислио. Његово урођено неповерење није му дало да тако брзо прихвати понуду а са друге стране било му жао да пропусти прилику.

— Овај, па ја немам код мене више од 11.000 динара покуша он да се одбрани али га Макса окуражи:

— Ништа зато. Човек ће да те чека. Дај му адресу и он ће доћи за дан-два. Боље да узмеш ти него неки Добра телалин.

Овамо онамо и Вита узео ону пару и убрзо се растаде од Максе који оде у суд.

То исто вече у кафани Ранко инжењер причао за једну успешну шалу. Сви су се грохогом смејали и подругљиво гледали у Виту.

...Знасте оног Вељу сензала. Нашао негде неки тантуз, излупао га чекићем и изгребао турпијом па нашао неку будалу данас коме продао за 15.000 динара и то 11.000 динара у готову а 4000 ће платити за два дана. Али он неће ни да иде за тих 4000 динара. Доста му је и ово.

— Ко је тај човек? Где могу да га нађем? — упале Вита нервозно у реч.

— Шта се то тебе тиче — чудисе Ранко. Ти си видра човек па зато теби не може да се деси да купујеш златне паре.

Бодљикава козеруја

Бабје лето је код нас обична појава. Она се манифестује не само у природи већ и у људима. Нарочито код жена. Зар није обична појава да сретнете на улици жену већ у годинама, што кажу право бакутанера, која одавно цепа шесту банку. А када је погледасте са леђа она као девојчица. Сукње више колена а лети и босе ноге, без чарапа. Бабје лето је врућина и жега у време па било то у природи, било код људи. Ево ове јесени дође и октобар, а преко дана пече сунце као да је јуни. Сви ми знамо да ћемо ову јесењу жегу искусити зимус када удари ћоравана Анђелија али опет нам свима мило. Исти је случај и са људима који су изгубили календар па болују од позног лета. И они знају да ће искусити али им то прави мило па не попуштају. Све те бабе са кратким сукњама, цоњаће зимус поред фуруне и париче леђа, а на ноге ће стављати топле црепове да смање оток од реуме и ишијаса, док ће лече са младим срцем стењући испијати разне чајеве и тејеве којима желе да умање сипњу.

Исте такве болесне појаве појављују се код тих преживелих људи и у погледу њихове будућности. Вара их памет да ће некад да се врати старо клопање и све оно на шта су навикли и што им се допада. Не знају да одрастао човек никад не може да се смањи и врати у детињство, а све што је старо и дограјало не може да се подмлади, а још мање може да се врати на место младога. Ал' зато ова данашња генерација уме да искористи технику. Рецимо писаћу машину. То ти је божји благослов. Сва слова иста и нико не

може да позна рукопис а пре је бла имука жива. Напише нешто човек у најбољој намери али му су опет позна рукопис иако је он искриво руку па га после петљају а многи и заглави. А сада уживанција. Седиш лепо у соби, нико те не види, па узмеш писаћу машину и само натрукујеш: „Како сам сазнао тај и тај ради то и то.“ а после потпишеш које хоћеш име и бацаш у пошту. После човек спава као јагње Ни глава га не заболела, а другог удесио за Врбицу. А свет се, богами, извештио па користи техничке проналаске. Бар једна трећина Срба води данас ову кореспонденцију и да видите, не иде нам рђаво. Исплатили смо све старе рачуне за последњих педесет година и направили нове

дугове које ће и наши прауници плаћати. А ко за то има заслуге? Само и једино писаћа машина, то јест техника. Зато ускликнемо од срца: Да живи техника и хиљадилили се овакви напредни синови српског народа који су били тако вешти да је примене баш онда када нам је било најпотребније.

А и ова девиза: „Свако ради свој посао“ — дала је у пракси најбоље резултате. Свако гледа себе а ако ти неко смета ти га само чвркнеш — наравно с леђа — и он се окреће ко чигра. Просто једно уживање. Једино је мука за нас старије, које је време прегазило па не можемо да се снахемо у овом добу технике и вештине.

ГЛАС ПРИРОДЕ

Сима је богат човек. Његова је ћерка васпитавана у Паризу. У Симиној се кући због афектације говори француски.

Удала се Симинова ћерка. Та што је у Паризу васпитавана. Наскоро је ћерка у порођају. Сима позове најугледнијег акушера да асистира при порођају. Тај акушер је био професор и поведе своја два асистента.

Професор је све прегледао у Симиној кући. Видео је да је све у реду, па је, са својим асистентима сео и почели да играју преферанса. Врата собе у којој је породиља била су отворена да лекари буду тачно обавештени о стању.

Лекари играју. Одједном се чује из собе породиље:

— Ох, quelles douleurs, quelles douleurs...

Асистенти се тргну и одложе карте, али професор одлучно вели:

— Господо, адут је пик. Изволте играти! Ко прати, молим?

Игра се наставља. Из собе се, опет после неког времена чује:

— Ох, quelles douleurs, quelles douleurs...

Асистенти се опет тргну, али их професор опомиње:

— Господо, карте у руке! Најавио сам бетла.

Опет се игра наставља. Професор је сасвим хладнокрван. Кад су били усред бетла, чује се, поново из собе:

— Јао, мати моја, шта ћу!

Професор је скочио и бацрио карте:

— Господо на ноге... Ово је глас мајке природе.

ЈЕДАН ЈЕ СУВИШАН

— Један од нас двојице је сувишан господине!

НАШИ КРАЈЕВИ

Карактер

— Али, драги пријатељу, пре него што вам дадем руку моје кћери, ваља да решимо још неке ствари. Није право да се кснисије којешта сазнаје, па да се после кајемо што смо учинили.

Тако је говорио стари Рака, држећи склопљене руке на својој дебелом трбуху. Говорећи, често ме прекидао, јер је астма гушила његово убојено лице.

Пред њим је седео на ивици фотеље, руку сложених у крило, будући зет. Слушајући гледао је највише у земљу, у врхове својих изношених ципела, па је поглед преносио на елегантне ципеле свога сутрашњег таста, које одмах изгубе форму на грубим ногама. Очи је ретко подизао, а кад их је подигао сусретао је поглед ситних очију, упалих у дебеле, поднадуле образе и одмах је, поново, обарао свој поглед гутајући плувачку.

Рекао је тихо:

— Дабоме, дабоме... Треба... треба...

— Треба... И ја велим, ха — прекида Рака астматично, — ха, да треба... Моја кћерка добија милион динара и једну кућу, па велим, ха, да треба све да се зна.

— Наравно, — одговарао је младић и руменио.

— У првом реду, ха, треба да се зна, ха, карактер. Карактер и наш и ваш...

— Треба... треба... шапуће младић и жели да се то једном сарши.

— Дакле... моја кћерка је, ха, врло врло добра, чедна девојка. Једном јој се десило, ха, мали малер. Боже мој, смртни смо људи. Дете је на дојењу на селу. Смештено је добро. Не треба водити, ха, бригу. Чедна је, ве-

лим, и добија милион и кућу ми-раза.

Младић је подигао главу, разрогачио очи и не трепће.

— Моју жену познајете само површно само летимично. Врло је добра, поштена. Пре три године је имала малу неприлику. Тамо код неког, хм, јувелира. Не знам некакав, ха, неспоразум. Јувелир је тврдио да је прстен његов. Моја жена, ха, да је њен.

Горе, доле, тамо, амо... Пред судом, знате већ, пристрасност. Мрзео ме је. Осудио из пакости... Три месеца... А кћерка ми добија милион и кућу у миразу.

Младић би побегао. Очи му замаглише, а у ушима зује последње речи. Сад младић треп-

ће непрекидно, и нагло обара очи...

— А и ја сам имао, ха, тако неку малу неприлику. Погрешка, мала погрешка. Непажњом сам потписао неколико меничних бланкета. Али не берите, ха, бригу... Ствар је већ, ха, регулисана и моје је радња опет на висини... Радња, Богу хвала, иде, ха, полако... И тако могу својој кћери да дам милион и кућу мираза...

Младић бледи... Задње речи га везују да не побегне и он, без разлога и без смисла, шапће:

— Па дабоме...

— Ето, — удара Рака дланом по столу у знак да се разговор завршава и да нема више ништа важно да каже:

— Ето, то је наш карактер... Сад ми ви говорите о свом карактеру.

Младић је као да ради неки тежак посао. Коначно полако диже очи и рече одлучно:

— Ја ћу узети вашу кћерку... Ето, сад и ви знате мој карактер...

ПОСЛЕДИЦЕ

— Ваша болест, дакле, није и мала никаквих штетних и тежих последица за вас?

— Како се узме... Оженио сам се својом болничарком.

ПОГРЕШИО ПА ПРИЗНАЈЕ

Судија: Како сте могли тако дебелом мотком да ударите овог слабог човека?

Оптужени: Увиђам и сам, г. судија, да сам претерао. Другипут узеху тању.

ПОСЛОВНИ РАЗГОВОРИ

Адвокат: Да нисам вас ја једном бранио због крађе?

Клијент: Не, то је било због преваре. За крађе имам другог адвоката.

— Зашто се ова двојица свађају?
— Први је другом брат од тетке, а други првом брат од ујака, те се препиру, ко је коме ближи рођак.

Равајлове авантуре

Креток и Ја да уфатим нешто због зашто од чекања нисам Видио фајду па тако се нађок у биоград и То на сред среде на теразије а оно Гамиже овај гурави народ бре гурау се бре мувау се бре оће једно другом очи да позади а ја се замислио и све се чудим шта се направи од овега вилајета, пошашавео народ па гура ко стока. Метиљав валда или нагазија на сугреб. ди си бре запео ка сивоња раздра се један у неке беле штифлете а ја Се збунија па ни да Пи-

снем а после се сетик Па му ка за око сам Ја Сивоња ти си бре шароња јелбо све смо ми геја-ци, од вас научили и ви нас ујдурисасте за врбицу још би ја говорија ал она Дуну ка пас од вопа и ја Остадок да се осарћем у том ме један ставшну гурну с леђа Па ми каже оћеш ли бре рођаче што гођ а Ја га питама Куј си ти а он каже ја Сам дво-кат а ја кад то чу мен Се смучи па му викнем доста бре ако си по богу брат од ваши фал-цификати и варанције немож

главу дигнемо ви ме завадисте и научисте на разни Манифетлуци па сад је Сваки геца прави двокат и само петља по палиграфу.

ал овај бија неки маистор па ме дофати на лаку ватру и одведе у једну меану па ђа овам ђа онам ја платик Цек сто седамнајес банке и он Ти се неђе изгуби а ја остадок да се рам-њам сгззду и келери. таман да ја кренем по друге јевропе кад дође једна дундица сбосе нога и жуту косу па ми каже јел слободно вала баш сам мислија да кренем ал је госпоја Слободно колко Ти душа иска а она се сми-јули па ми каже е баш штета а ја ктела да стебе мало процакам Онако му се наприлику допедаш види се да Си нека виладеффи-ја а ја јој велим Немо бре да лацкаш и тако реч по Реч и Она ме одведе код ње у квартиљ и ту је било и оне и ове ал кад сам увече изашо а ја го ка прст, офуљи ме пас јој женски и још теде да ми узме сат ал ја га о-тем и за мал да се не сврши с батине а после мислим Није она крива сваки ради свој поса па Зашто да она губи кад цео свет оће да види неку вајду.

таман ја даПоћем на штацију кад ме спрете тоза бакалин и он ме одведе код једну другу женску и ту смо Вечерали ка људи и после Сам се задужија код газту триста банке па смо мало окренули варбице и ту и ја пре-чистим и цео Цек плати Тоза и неки ћорави што се фали да је најбољи на варбице и кад сам иг удесија ја велим е Сад ја одок а ви шта дате прошло оно време да се сељаци плаше на унфарбу и тако Сам се добро спровео и бог зна како.

Трписто малог Јовице

отисо ја Јуце код стлина мил-ке и увуцем се у собу да кла-дем колаце кад Одједном цујем како неко иде. Упласим се и у-текнем под клевет мало после поће стлина милка и са њом ци-на залко алхитекта. поцну да се сале и цика залко оце да је по-луби а она се блани и каже ту је негда овај мали ђаво. који ђаво Пита залко а она каже Јо-вица. моле лако цемо с њиме он је моделно дете и Све зна дацу му иљадалку да цути. после се стлина није бланила и ја сам се-део под клеветом цитав сат а кад су они отисли ја сам извасо на теласу и тео Да се сунцам у том дође цика залко па ми казе А Ти си бле ту а ја му онда исплицам пличу да ми је дузан и-љадалку а Он се смеје па казе да није много а ја му казем мо-ле Како много то је мало али нецу да уцењвјем а сами ста ка-зали тамо у Соби а Ја сам бија кад клеветом и Све сам цуо а Знам да би цика боза део пет иљада да му Све исплицам Само овај децко сто иде на купи и ти Цика залко ми је онда дао иља-далку и ја отисо на тлке па тла-

зио оног цокеја сто наместа и Једва га нађо. оцес ти цико да ти дам пет стотке да ми казес за дупло ве-зано а он се смеје Па ми казе малс бле одатле мене тлипло ве-зали И то за педесет иљада за-то иди у падок па погађај а ја му заплетим да цу да га тузим код уплаве а Он се само смеје и каже каква уплава какви макла-ци не мوزه она мени ниста Све је наместено а вец се унаплед зна да су јесење тлке за нас цо-кеје да сплемимо зимницу. тлеба и ми да зивимо. кад сам то цуо ја одем на кладоницу и поцнем да плицам да се свет не клади и не баца пале ал дође кандал и оце да ме апци сто сметам пу-блику и ја се изгубим Ал сам Пазија кога це онај цокеј да по-сале на кладоницу Па га Видим да се здоговолно сједну лепу госпојицу у зут костим па за-њим и казем оном цики на сал-телу а он ми казе немај мали да губис пале ова је женска лазин агент него гледај ста це да купи овај децко сто иде на купи и ти и јовица висе неце да будне сволц. вас јовица.

ЗАР У ОВО ВРЕМЕ ПЕВА...

ХАУЗМАЈСТОР: — Та реците господине ва-шој госпођи да не пева више, јер су сви станари полетели у подрум мислећи да је узбуна за опасност.

НАД ПОПОМ ПОПА Кад се човек уплаши...

— Е, мој Ристо! — поче госпа Зора своју облигатну јутарњу вазелу коју је свако јутро сервира-ла својој слабијој половини, који се у грађанству звао Риста Ристић, рентииер.

То је била крупна људина, ду-гих бркова — мале, јајче бр-де, док му је гола лобања све-тлела као божен-лампа.

— Шта је сад? — одазва се Риста из купатила.

— Шта се буних као Грк у ап-су — настављала је госпа Зора, омалена, темпераментна црнка, са очима које су играле као на зејтину. Зар ниси прочитао да треба да се пријаве залихе дрве-та. Срећни људи има да пријаве залихе а ми нисмо искористили ни августовски купон.

— То је твоја памет — одгово-ри Риста из купатила. Ти си хте-ла да узмеш све одједанпут да нас подвоз јевтиније кошта.

— Опет ја крива — завали гос-па Зора. За све сам ја крива. А што ме ти не научи и не посаве-това као старији и паметнији. Са-да ћеш душу да ми изедеш ка-ко сам ја крива а поврх тога ја морам да летим на дрвару и чекам на ред...

— Де, де, није баш тако — му-глао је Риста, излазећи из куп-тила и спремајући се за пијацу. После ће опет да буде оно ста-ро: ајде ти Ристо, мени није до-бро... Него остави те приче па ми дај ону велику корпу. Хоћу да видим да ли има оних нишких паприка. Да метнемо у туршију.

Риста оде на пијацу а госпа Зо-ра изири кроз прозор и викну:

— Јово, Јовице, оди овамо!

После пет минута у соби је био Јова, кројачки мајстор из комши-лука леп и углађен као неки филмски глумац. А био је, вала, и уображен. Све је жене гледао са висине и милостиво је дозво-љавао да га мазе и да се у њега заљубљују. А Зора се у њега за-љубила чим га је видела и њен Риста је морао да преправи сва своја одела код Јове а већ сваке недеље госпа Зора је лично но-сила Ристине панталоне да Јова испегла. Често је Риста хтео да оде лично и сам се договори са кројачем за понеку оправку али је госпа Зора увек успевала да то спречи. И она је веровала да Риста уопште не познаје Јову. Али Јова није био тако питом. Морала је да му носи стара дуг-мета, «цвишне», поставу а тајно му је поклонила и једно Ристино тевет одело а мужу је рекла да су га мољци накаррадили.

И све би ишло и даље по већ утврђеном госпа Зорином про-граму да газда Риста није ноћу остављао буђелар под главу. Због те његове навике он се вра-ти са пола пута и нервозно за-звони. Јова истрча из собе и по-гледа кроз оно окце на врати-ма, па се врати у собу и вели Зори која се брзо облачила.

— Један бркајлија.

— Уф, Јоцо, то је мој муж! Шта ћемо сад?

Узврда се, богами и Јова. По-гледа кроз прозор. Ко ће да ска-че са другог спрата. Јес да је стаи велики али где да се сакри-је.

Док су се они договарали шта да раде, Риста обиђе и уђе на

други улаз. Био човек нервозан због буђелара па хтео што пре да се увери да ли му је буђелар остао код куће. Као без душе у-лети у собу и запањен стаде ка-да у соби виде непознатог чове-ка.

— Ристо — процвркута госпа Зора — ово је контролор цен-трале за огрев. Прегледа наше залихе...

— Па што у спаваћој соби тра-жи дрва?.. — лутну се Риста. Чу-до није ишао у салон.

Јова је стајао као скамењен и само је очима пратио сваки Ри-стин покрет. Када Риста пође кревету да потражи буђелар Јо-ва помисли да он хоће да провера-ва да ли је нешто било, па у-плашено узвикну:

— Јој, господине, пустите ме. Нисам ја крив она ме звала. Не-ћу више никада, пустите ме.

Госпа Зори клецнуше колена а Риста се окрете Јови:

— Е, мој добросрећниче! Ту ми причаш Маркове конаке а ја видим на теби моју свилену ко-шуљу. Одавно сам ја све знао са-мо сам се правно луд... И даље

ћу да се правим луд само ни Зо-ра не сме да писне када ја у ку-ћу доведем Дару маникирку. О-давно сам чекао да ми дође на мину па да удесим ствар.

Зора је била запањена. А када се прибра она осу паљбу:

— Шоњо, подводачу... Све си ти ово удесио да ме компроми-тујеш па да ми после запушиш уста... Онда се окрете Јови и ви-кну: Напоље дроњо. А ти си био са овим у договору. Јудо иска-риотски.

И најурн обадвојицу и за тили час је цео комшилук био обаве-штен о Ристиној покварености и његовом плану да доведе Дару маникирку. Све се заборавило. И Зорине шетње код Јове, покло-ни, састанци... Све то није било важно. Али је важно то што је Риста код живе Зоре, хтео другу да доведе у кућу... И сад Ристу, који је хтео две жене, сви зову «Турчин» а госпа Зора је пањени-ца и невина жртва мушке поква-рености. Једина је промена у то-ме, што је место Јове снајдера дошао Бора механичар...

ВАСИЛИЈЕ ЛАЗИЋ И БЕЛО-ПОТОЧАНИ

Као секретар Београдске Кон-зисторије, Лазић је брачне туж-бе чешће расправљао усменим путем и досеткама.

Једном му дође на жалбу не-ки сељак из Белог Потока, и ре-че му како са својом, те године узетом, женицом не може даље, јер је она родила четврти месец по венчању.

— Јесте ли се ви пре венча-ња волели? — пита Лазић сеља-ка озбиљно.

— Јесмо, господине, много вре-мена! — одговара сељак.

— А које је дете по реду? — пита Лазић као замишљено.

— Па прво.

— Прво?

— Јесте.

— Е, пријатељу, — кад је пр-во, оно може да се роди и сутра дан по венчању!

— Зар можел?

— Можел, брател!

— Тако ти Бога?

— Тако ми Бога!

— И то пише у књигама?

— Пише, брател!

— Е, хвала ти као оцу! Идем сад кући весео и срећан, а она-ко умало што бруку не начиних! У здрављу!

— Срећан ти пут!

Сељак оде певајући, а Лазић, и нетражени, дукат спусти у џеп...

Искрен одговор

Кад је Наполеон побегао са Елбе и ушао понова у Париз, за-питао је министра полиције Фу-ше-а зашто становништво не по-здравља с белим марамима? Фуше је одговорио:

— Сире, људи који Ваше Вели-чанство поздрављају немају упо-ште марамиче!

НАГРАЂЕНА РЕВНОСТ

Данашњи појмови о хигијени и чистоћи били су у средњем веку скоро непознати чак и у најви-шим друштвеним круговима. Тако се десило једног дана, да је је-дан лакеј приметио на свечаном краљевском оделу, у које је био обучен његов погодар Луј XI неколико крупних вашију. Лакеј се опрезно приближио краљу иза леђа, брзо дохватио инсекте и побацао их, а да то — сем краља — нико није приметио.

Правиће се да ништа незна- краљ је гласно затражио од ла-кеја објашњење о том његовом гесту. Лакеј се збунио, почео да муца и замоли за дозволу да не мора дати објашњење у прису-ству толиког броја дипломата, властеле и дворана, који су се налазили око краља. Али најзад кад је краљ поновио своју наред-бу лакеј отворено признаде да је на краљевском оделу ухватио не-колико вашију.

— То доказује да сам и ја чо-век, јер ваш иде само на човека, рече краљ и при томе подари своје дискретном слузи четрде-сет златника.

После неколико дана један дру-ги слуга надајући се сличној на-гради, пришао је краљу, учинио се као да је ухватио нешто на краљевој одећи и веома опрезно бацио на земљу.

— Шта је? — упита краљ.

Слуга није одговорио него је свој гест поновио још неколико пута и тек је на поновљен кра-љево питање одговорио:

— Тржим вас од ситних бува, Ваше Величанство.

— Несрећниче, па ти ме смат-раш псом! узвикну Луј XI.

Уместо четрдесет златних ду-ката слуга је добио четрдесет ба-тина.

Госпојица Дара је највећи ау-торитет у целој кући. Иако још млада, што то кажу у цвету мла-дости једва ако је прешла три-десету (додуше крштеницу јој ни-ко није видео — она је била, не само врло морална, већ и строг судија. Осуђивала је она оне ко-ји иду у биоскоп и позориште као и оне који иду на трке а већ о онима који су, што кажу, «ша-рени» није имала довољно речи осуде. А професорка је па уме да се лепо изрази и све онако протумачи, па богами, сви су и-мали зорт од ње. Жене су у ку-ћи кришом фарбале косу и ма-никирале нокте, а мушкарци су били праве геневеве. Па ипак није прошао дан а да се не чује њен звонки глас:

— Богами ви ме изненађујете — почела би она док је њена сабеседница бледела и зеленила. Чуди ме да се ви шминкате. То, прво, није здраво, а друго данас није време за то.

Мало после би срела Милицу, ћерку Стеве бакалина, која је но-сила локне. Опет би се просуло море савета и примедба. Јед-ном речи толико морална и оз-биљна да је дојадила целом ком-шилuku. Особито је осуђивала Андру, саветника у неком мини-старству, због његовог бекарског живота. Он је, био главни нишан на који је она управљала своје стреле. Госпа Милка, бабица, ко-ја је била добар психолог, тврди-ла је да то долази отуда што је он не гледа. А то је била исти-на. Он јој се чак није ни јаљвао.

Једну ноћ била проба узбуне и свет се тргао из сна и усплахи-рио а највише Константин, ха-узмајстор. Он је трчао од стана до стана и будио кирајчије да сићу у подрум. И да видите чу-до сви су летели у подрум као да је нека утакмица крос-контри. Прво је слетела госпа Вида, удо-вица, која и поред својих шез-десет година не воли да погине. Собом је понела и мачора «Ца-лета». После ње је слетео у по-друм Ђока начелник, са свести-ком Мицом, док је његова жена Светлана остала да закључава ор-мане. И тако редом. Последњи је дошао Воја, бивши послас-тичер, са женом и троје деце. Он станује на мансарди, па му је требало највише времена да си-ђе.

Седи они сви у подруму, спрам једне славске свеће коју је доне-ла госпа Јованка чији је муж нег-де на раду, када одједном уз-викну Тома учитељ:

— А ко је дежуран ове неде-ље?

Хаузмајстор се удари руком по челу.

— Чорт! А ја заборавио... Бр-зо оде у свој стан по књигу де-журства и тамо прочита г. Андра Тасић.

— Пази њега нема — узвикну Сима порезник.

— А нема ни фрајла Даре — сети се госпа Меланија, избегли-ца.

— Јес да је погана женска — проговори Стева бакалин, иначе газда од куће, али је ред да је пробудимо.

— Море прво да нађемо го-спон Андру да иде на таван, а после ће зовнемо и ту нацак-

бабу, предложи Станко пензио-нер.

Тако и урадише. Пошто хауз-мајстор није имао три чисте, о-доше Стева, госпа Јованка и То-ма учитељ. Лупаше на врата Ан-дрина, лупаше да би и мртви чу-ли али се нико не одазва.

— Можда је човек на тавану? — вели Јованка.

— Море јок — каже Стева. Кључеви су код Константина.

— Ајде сад код оне Геневеве — предложи Тома и они одоше код госпојице Даре. Лупаше на врата али нико не одговара. У зло доба чу се мушки глас:

— Ко је?

— Они пред вратима одмах познадоше Андрином глас.

— Ми смо госпон Андру — вели Тома. Узбуна па смо хтели да одведемо колегицу у по-друм.

— Њој је од страха позлило па се онесвестила — вели Андра збуњено и отвара врата. Он је у пижами. Звала ме несрећница.

— Оће то — вели Стева. И баш вас потриви у педесет и две иако сте на мансарди, а не зовну мене који сам визави од преко пута.

Андра не рече ни речи већ се извуче из собе и штуче у свој стан. У томе сирене дадоше знак за престанак ове пробе и сви се вратише у своје станове. Дође и осветљење. Тако се сарши та узбудљива ноћ у овој кући али од те ноћи госпојица Дара не држи више своје придики. Крије се као слепи миш и нигде не из-лази, а Андра трпи вицеве и до-бацивања. Прозвали га «телети-на» па чим прође ходником То-ма учитељ почне да објашњава:

— Има тако људи који на да-љину осете да их неко зове и одмах потрче... Добро срце па то ти је...

А остали се само накашљава-ју... Ишло то тако неколико дана па се госпојица Дара усуди да изађе на пијацу али је тако до-хвати госпа Јованка:

— Много је данас покварен свет. Зар није тако комшика — поче она. Попују и декламују це-лом свету, а одједном изађе де-ло на видело... Па пукне брука. Не ваља то када човек у туђем оку види трун, а у својем не ви-ди балван...

Дара се само намршти и оста-ви Јованку али је од тога дана целој кући свануло. Свако је жи-вео по својој кефу и нико није водио рачуна о мишљењу мора-листичке госпојице Даре, коју је сада и Андра грдио на сва у-ста.

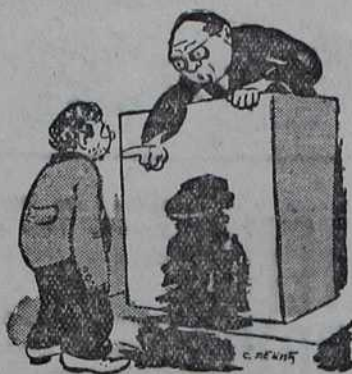
— Поквареница матора! Хвата-ла ме да се уда за мене али ме спасе комшилук...

Главни уредник: Теодор Докић. Власник и издавач: «Просветна заједница» в. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Кре-њице Наталије бр. 100.

ПРАВА МЕШАВИНА

— Можете ли порећи да сте кривац!
— Могу, само не знам дали ћете ми веровати.

ЗАШТО НЕ!

Она: — Драги, ми ипак не можемо живети само од љубави...
Он: — Зашто да не? Само ако те твој отац довољно воли.

✱

Господине, ево моје посетнице! Моји сведоци чекаће васе сутра, цео дан!

— И моји ваше.
— Мора да је било тешко једном Адаму кад је одједном изгубио рај.
— Да, и поред тога остала му је Ева на врату.

АМЕРИЧКА ДЕЦА

— Зашто тебе већ 8 дана нема у школи!
— Ево вам извињење од окружног гангстера.

РАДОЗНАО ТУРИСТА

— А од чега ви живите? пита туриста једну сељанку.
— Па, господине, одговори сељанка, зими живимо од наших свиња, а лети од вас, странаца.

✱

Пацијенткиња: — Верујете ли у љубав на први поглед, господине докторе?

Лекар: — Не верујем, госпођице.
Пацијенткиња: — Не мари ништа, посетићу вас и сутра.

Народна ризница

Питали сељаци старог испосника — богомољца: Кад ће бити Страшни суд? — Вала онда, кад жене почну мужевима заповједати!

Свети Петар питао судије: — Кога вам је, доле на земљи, било најтеже мирити?
— Најтеже мужа и жену!
— И кога јаш?
— Брата с братом!

Питали оца: — Шта би више волео да ти жена роди, сина или шћер?
— Од срца је обоје, али волијем једнога сина но девет шћери; јер син је вјера, а шћер — туђа вечера!

Питале жене вјештицу: — Зашто сте ви маторе вјештице толико похлепне на нашу ћецу? Откада сам зубе изгубила — све што је млађе, све ми је слађе?

Питала жена мужа: — Моли ли ико Бога за твоје здравље као ја?
— Неколико мојих поверилаца моле га више него и ти и мајка ми.

Питала кћер мајку: — Докле ћу овако ћутати и преда се гледати?
— Претрпи се ћерко, није ти удаја далеко.

Питали стару уседелицу: — Зашто се досад не удаде? — Богме царви за мене чуше, везири не видеше, и ја не хтедох тек онако с реда...

Питао син оца: — Ко те, бабо, до данас највише варао? — Трговац смејући се, пријатељ заклињући се, а жена плачући.

И ТОГА ИМА

Приликом једног венчања свештеник примети да је младожења трештан пијан и врати сватове јер закон не дозвољава венчање под таквим приликама, и рече млади:

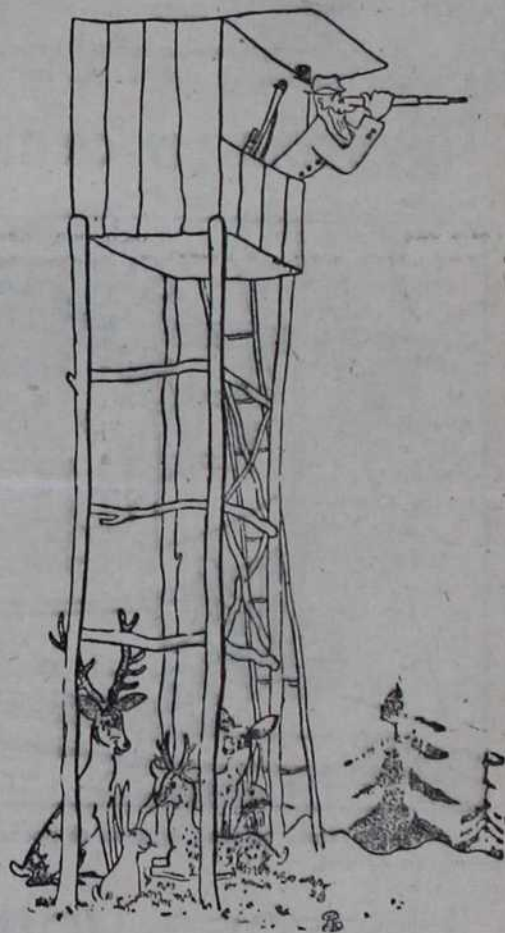
— Дођите сутра, кћери моја, данас нема ништа од сватова.

Сутрадан дођоше младенци и сватови поново, али младожења није био ништа трезније него ли пре тога.

— Али дете моје, зачуди се свештеник, зар ви не можете да дођете на венчање да ваш будући муж, пре тога не пије?

— Нажалост, господине попо — одговори млада — кад је тре зан.. нико живи га не може наговорити да се венча.

✱

— Запамтите за време пова ово је најсигурније место!

РАВАЈЛО У ГОСТИМА НОД МОНДЕНА

ЖИВНОСТИ

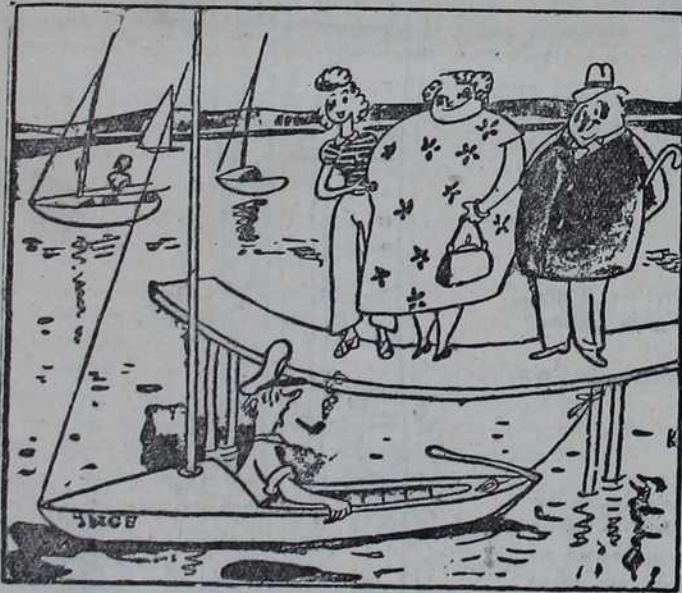
Б е с е т и

ТЕШКА ЗАГОНЕТКА

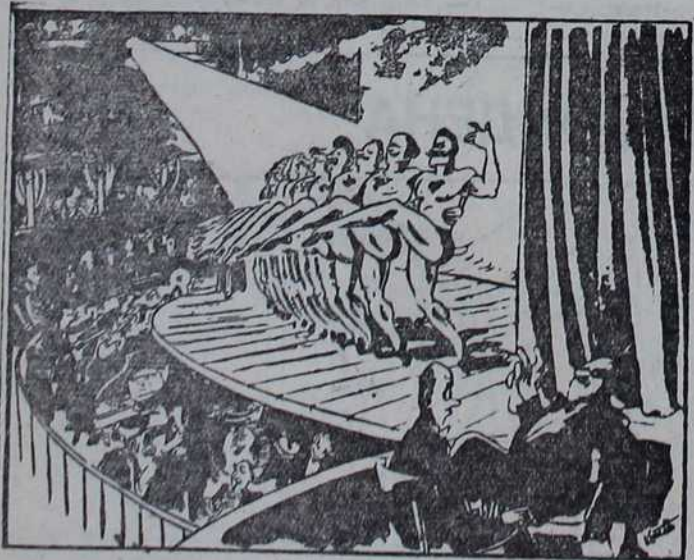
— Можеш да размишљаш колико хоћеш али погодити нећеш од куда твој Кикиљу овај костим без текстилне карте.

Пружила му се прилика

— Ти си хтео, Милане, од авно да провозаш моје родитеље. Ево их, то су они.

Његове новости

— Зашто баш увек само герле, размишљао сам и наше жене-посетиоци треба једанпут да се задовоље.

ТЕТКА РОЈКА
Одјовара

Размаженој: Народ каже да од навике има и одвике. Зато и Ви покушајте прво са прањем судова а после пређите на прање рубља и патоса. То је најбољи лек за нервозу.

Дама са Дедиња: Почели сте каријеру у соби и кујни па сте дотерали до дворца на Дедињу. Значи ако се опет вратите у собу и кујну, на своје сте паре...

Загоркињи Вили: Шта ће теби пудер и шминка када си вила. А вила, ваљда, више зна од јадне тетке Ројке. Усталом све сте виле и све боље знате од мене па не знам што ме уопште пита-те за савет.

Невени: Када се он досада није изјаснио, остави га за идуће

вучење јер још месец дана па Божићни пост а онда нема венчања.

Гинчету: Разби једно јаје па жуманце попи, а од беланцета направи крем са пројиним брашном и њиме мажи лице свако вече. То те неће подмладити али ће ти скупити боре.

Вукици: Када се наиђе на неодлучног човека, онда се направи болесна па га позови да те масира.

РАЗУМЕЛИ СЕ

Дама (књијару): Желела бих да сину купим лепу књигу.

Књијар: Колики вам је син и какав је?

Дама: Висок је 1,30, плав и има граорасте очи.

ОБИЧАН РАЗГОВОР

— Ех, сад је крајње време да идем — рекла је Перса комшиници после разговора од пола сата. — Пукла нам је цев од водовода и муж је остао да руком придржава рупу на циви док доведем монтера.

Радоју: Тебе шкартираше и у место да се ти радујеш, сада се радује други.

Рачунџији: Плети своје мреже али се понекад сети пословице да ко другоме јаму копа сам у њу пада.

Комбинатору: Лепо је правити прогнозе али је ред да се нека и оствари.

Газда Мићи: Не постоји сигуран посао зато ти је паметно што ти на сваком послу зарађујеш сто на сто. Боље је «вадити сек» унапред јер после кише јапунце не треба.

Кокану: Камуфлирао си се добро али те опет упецаше па се спреми на лопату.

«Експресук»: Цео свет прави пере и ником ништа, а ти хтео не дечјим колицима само трошак да извадиш, а нека злобна душица уреди те за Врбицу.

Тину: Лакше је спечалити него сачувати али Ви сте хвала Богу «увек нобл», «увек феш», али под Вашим дудом нема хлада па се не плашим за Вас.

У САНАТОРИЈУМУ

— Зашто се запушила кључаоница!

— Ах, знаш, лекар је сјајан човек, али је рекао да ће ме неколико дана посматрати.

Barlog